

РЕШЕНИЕ

№ 16982

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в публично заседание на 12.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **12344** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс и е образувано по жалба на адв. Л. М. Г., с л. адв. № [ЕГН], със съдебен адрес за връчване на съобщения и призовки: [населено място], [улица], общ. П. като пълномощник на А. С. (Е. S.), [дата на раждане], в Кралство М., гражданин на Кралство М., с мароканска лична карта № Х293239, валидна до 14.12.2032 г., срещу отказ на директора на Дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ при Държавна агенция за бежанците, с рег. № КП-04-7239/14.11.2025 г., по молба за предоставяне на сведения/информация с вх. № КП-04-6985/03.11.2025 г., допълнена с молба с вх. № КП-04- 7111/10.11.2025 г.

Жалбоподателят А. С. твърди, че отказът да бъде предоставена конкретна информация относно изчезнало на територията на България лице - З. С. (Z. S.), [дата на раждане], в Кралство М., гражданин на Кралство М., с мароканска лична карта № Х303256, валидна до 26.06.2034 г., е незаконосъобразен и моли да бъде отменен. В съдебно заседание, представляван от адв. Г., редовно упълномощен, заявява, че поддържа жалбата на основанията, изложени в нея и претендира присъждане на извършените по делото разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“, редовно призована, чрез юриск. Х. изразява становище по жалбата като счита същата за неоснователна.

Настоящият състав на АССГ съобрази събраните в хода на съдебното производство доказателства по делото и доводите на страните и приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Адв. Л. М. Г., като пълномощник на А. С. (Е. S.), [дата на раждане], в Кралство М., гражданин

на Кралство М., като брат на изчезналия З. С. (Z. S.), [дата на раждане] , в Кралство М., гражданин на Кралство М., с мароканска лична карта № Х303256, валидна до 26.06.2034 г. подава до ДАБ молба с вх. № КП-04-6985/03.11.2025 г. по описа на ДАБ, както и молба-допълнение с вх. № КП-04-7111/10.11.2025 г., с която иска предоставяне на сведения/информация дали последният се намира на територията на някой от РПЦ при ДАБ и дали е подавал молба за международна закрила.

С процесното писмо се отказва исканата информация със следните мотиви:

Запазването на правата на чуждите граждани и конфиденциалността им е елемент от закрилата на лицата. В тази връзка, ДАБ при МС няма практика да предоставя информация на трети лица, тъй като предоставянето на подобна информация би била в разрез с установените международноправни норми и националното законодателство. Сочи се, чл. 63, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците не допуска предоставяне и/или разкриване на информация на субекти, за които се предполага, че осъществяват преследване по отношение на чужденци, търсещи или получили международна закрила. Сочи се, че в ДАБ при МС не е налична информация, от която да се установят по безспорен начин целите на искането на упълномощените от Вас лица – има се предвид упълномощителите. Информира се жалбоподателя, че компетентният орган относно предприемането на мерки за издирването на безследно изчезнали лица на територията на Република България е Министерството на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че жалбата е допустима. Същата е подадена от надлежна страна, адресат на акта – адв. Л. М. Г., като пълномощник на А. С. и в законоустановения срок. Следва да се има предвид, че цялата кореспонденция с ДАБ е водена от адв. Г. в качеството му на пълномощник на А. С. и именно последния следва да се счита за адресат на процесния акт. Жалбата е подадена срещу годен за оспорване административен акт, който следва да се квалифицира като изричен отказ за извършване на административна услуга, от лице притежаващо съответна активна процесуална легитимация.

Съгласно чл. 21, ал. 4 от АПК, индивидуален административен акт е и отказът на административен орган да извърши или да се въздържа от определено действие.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ е незаконосъобразен, неотговарящ на изискванията за форма на административните актове и постановен в противоречие с материалния закон.

Съгласно чл. 31, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗАДв), адвокатът и трайно установеният адвокат от Европейския съюз имат свободен достъп и могат да правят справки по дела, да получават копия от книжа и сведения с предимство в съда, органите на досъдебното производство, административните органи и други служби в страната и навсякъде, където е необходимо, само въз основа на качеството си на адвокат или на адвокат от Европейския съюз, което удостоверяват чрез представяне на карта, издадена от Висшия адвокатски съвет.

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е упълномощил адвокат Г., член на Адвокатска колегия – Б. с пълномощно по чл. 25 от ЗА /л. 13/ да го представлява пред всички държавни органи и общински органи, съдилищата на Р. България, вкл. и пред ДАБ. Пълномощното, копие на адв. карта и л.к. на АЛ С. и З. С. са приложени от ответника в представената на съда административната преписка. Затова следва да се приеме, че изисквайки исканата информация за последния, упълномощеният адвокат е осъществил законово регламентирана дейност по ЗА.

Предвид на това, че не е било спорно и обстоятелството, че подателят на искането, адв. Г. има качеството адвокат, т.е. вписан е като такъв в съответната адвокатска колегия – АК - Б., то той в това си качество е носител на всички права по чл. 31, ал. 1 от Закона за адвокатурата. Предвид правото на адвоката да получава документи от административните органи и други служби в

страната, съществува задължението на административните органи и служби, вкл. и на органите на ДАБ да предоставят исканите документи и справки след като се уверят, че заявителят има качество адвокат. Изисквайки исканата информация за доверителите му, за адв. Г. не съществува задължение изрично да се позове на правото си по чл. 31, ал. 1 от ЗАДв., нито да доказва каквито и да било други факти и обстоятелства, които да обосноват необходимостта от удовлетворяване на искането му. Неговото задължение е единствено да удостовери качеството си на адвокат, упълномощен от определено лице.

В отказа да се представи исканата информация формално се сочат правни основания, но без каквито и да било фактически твърдения, поради което отказът не изпълнява изискванията за форма на административните актове. Соченото правно основание - чл. 63, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците, според който не се допуска предоставяне и/или разкриване на информация на субекти, за които се предполага, че осъществяват преследване по отношение на чужденци, търсещи или получили международна закрила е изцяло ирелевантно по казуса. Никъде в адм. преписка няма каквито и да било документи, удостоверяващи факти, които да представляват фактическо основание за приложение на тази правна норма. Съдът следва да отбележи изрично, че в чл. 31 от ЗА се съдържа основно право на адвоката, което следва да се спазва стриктно от съответните държавни и други органи, понеже целта на този закон е осигуряване от една страна на адекватна правна защита на всички граждани – български и чужди и неспазването му застрашава изцяло функционирането на правовия ред. В случая е въведена в посочената правна разпоредба на законова презумпция за добросъвестност и обективност на лицата, упражняващи професията адвокат. Статутът им на такива съдържа задължения по закон като спазване на адвокатска тайна, които презумират тяхната добросъвестност и професионализъм при осъществяване на дейността им. Не без значение е и обстоятелството, че получаването на достъп до всякаква информация от държавните органи, с изключение на класифицираната такава, която се представлява по специален ред, е жизнено необходима за упражняване на адвокатската професия като при липсата на такава, те не биха могли да осъществяват трудовата си дейност, регламентирана в специалния ЗА, респ. правото им на труд, защитено от българското и европейското законодателство би било сериозно накърнено. В заключение, исканата информация е насочена да послужи и на чужди граждани, които твърдят необходимостта от закрила на застрашено лице – чужд гражданин, което само по себе си също така съответства на целите както на ЗУБ, така и на множество други национални и европейски нормативни актове и особено на разпоредбата на чл. 8 от ЕКЗПЧОС, която гарантира правото на семеен живот на лицата, попадащи в обхвата ѝ, какъвто следва да се счита и мароканския гражданин, ако се намира на територията на Р. България. Откровено бюрократичният подход, възприет от адм. орган е изцяло в противоречие с посочените правни норми, което прави процесния отказ незаконосъобразен от процесуална и материална страна.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна. Оспореният отказ следва да бъде отменен. Преписката следва да се изпрати на началника на адм. орган, който да предостави незабавно на адв. Г. исканата информация, относно местонахождението на лицето З. С., ако такава е налична.

При този изход от спора, е основателно искането на проц. представител на жалбоподателя за присъждане на направените разноски по оспорване на отказа. Жалбоподателят представя доказателства за заплатена държавна такса в размер на 5,11 евро, които следва да се присъдят. Следва на същия да се изплати и възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗА в размер на 500 евро, което отговаря на обема на извършената работа от адвоката и явяването му в едно с.з.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София

- град, 33-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на адв. Л. М. Г., с л. адв. № [ЕГН], със съдебен адрес за връчване на съобщения и призовки: [населено място], [улица], общ. П. като пълномощник на А. С. (Е. С.), [дата на раждане] , в Кралство М., гражданин на Кралство М., с мароканска лична карта № Х293239, валидна до 14.12.2032 г.,

ОТКАЗ на директора на Дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ при Държавна агенция за бежанците при МС, с рег. № КП-04-7239/14.11.2025 г., по молба за предоставяне на сведения/информация с вх. № КП-04- 6985/03.11.2025 г., допълнена с молба с вх. № КП-04- 7111/10.11.2025 г.

като

ИЗПРАЩА преписката на адм. орган за незабавно произнасяне по искането в съответствие със задължителните указания по приложението на закона, дадени в мотивите на настоящото решение;

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците при МС да заплати на А. С. (Е. С.), [дата на раждане] , в Кралство М., гражданин на Кралство М., с мароканска лична карта № Х293239, валидна до 14.12.2032 г., сума в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет цента), представляваща разноски по делото за държавна такса;

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците при МС да заплати на Л. М. Г., с л. адв. № [ЕГН], сума в размер на 500 /петстотин/ евро за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Р.Б. с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: